

[Jørgen Jørgensen.]

Glæde enhver Handling, der fremmer den fælles Forstaaelse mellem de nordiske Folk, vi glæder os over den Nidkærlighed og Dygtighed, hvormed de skandinaviske Landes Repræsentanter deltager i det mellemfolkelige Arbejde i Folkenes Forbund for i en trang og modløs Tid at bjærge ud af Tidens store Vanskeligheder Troen paa, at kun ved at vise Forstaaelse, ved fælles Offervilje og ved at sætte Retten i Magtens Sted er der Muligheder for Fremskridt og Udvikling. Men ogsaa over for den økonomiske Kamp, der føres i Tiden, maa alle Bestræbelser, der gaar ud paa friere og lettere Handelsvilkaar inden for de Grupper af Lande, der ikke er bjærgtaget af Selvforsyningsideen, støttes, og det er muligt, at Vejen frem til friere Handelsvilkaar er den, at de Lande, der stadig mener, at den frie Vareomsætning Landene imellem er den rigtige Vej, indbyrdes støtter hverandre for at fremme disse Synspunkter. Hver Gang ledende Mænd i de nordiske Lande samles, enten det er Udenrigsministrene i Stockholm, Socialministrene i Oslo eller Erhvervenes Mænd, da bygges der Bro for det Samarbejde Nationerne imellem, som er en Livssag for Europas Kultur.

Danmarks Stilling i Forholdet til vore Naboer er ingen i Tvivl om. Vi ønsker det mest venskabelige Forhold til enhver af disse. Vi blander os ikke ind i andre Landes indre Forhold, men maa naturligvis saa ogsaa kræve det samme Standpunkt respekteret over for os. Vi har i afgørende Stunder vist Verden vor Vilje til Fred. Vor Stilling over for Island i 1918, over for Tyskland i 1920 og i Grønlandssagen over for Norge er Udtryk for, at det danske Folk kun har een Rettetsnor for sine Handlinger, nemlig at Afgørelsen træffes paa Rettens Grundlag og saaledes, at vi aldrig kræver mere af andre, end vi til enhver Tid er villige til at yde selv.

Politisk Arbejde i disse Aar maa nødvendigvis foregaa paa kort Sigt. Saa usikkert som alting er, og i en Tid, hvor saa store økonomiske Omvæltninger foregaar, præges vort Lands Politik i høj Grad af den økonomiske Isoleringspolitik, der føres i Landene omkring os, og vi bør gøre, hvad vi evner, for at overbevise vore Medmennesker om, at en Fortsættelse af denne Politik betyder Fattigdom for alle, men vi maa dog i Dag regne med Selvforsyningspolitikken som en Kendsgerning, og vi er tvunget til at indrette vore Forhold derefter. Jeg er fuldt klar over, at der er store Vanskeligheder i mange Hjem i vort

Land, men trods alt tror jeg dog, at det kan siges, at vi er kommet gennem disse onde Aar med det Resultat, at alle fik det nødvendigeste til Livets Ophold, og at vort Erhvervsliv er holdt i Gang. Ved at læse Venstrebladene i disse Dage med deres mægtige Overskrifter om Regeringens elendige Finansstyrer og om, hvordan Befolkningen udpumpes gennem store Ekstraskatter, skulde man nærmest faa det Indtryk, at i denne Regerings Tid er Landet som Helhed, men Staten i Særdeleshed, kørt ud i bundløs Gæld, og at denne Regering sidder og deler Penge ud og udskriver nye Skatter, ganske efter Forgodtbefindende. Jeg har set, at Venstres Formand ved et Venstre-Delegeretmøde har udtalt, at det kan ikke blive ved at gaa med al denne Gøren-Gæld og alle disse Ekstraskatter.

Men hvad er Sandheden om disse Forhold? Ja, gør vi Nationens Gæld op, saa viser det sig, at Landet i 1912 som Helhed til Udlandet skyldte, Staten, Kommunerne og private, naar deres Tilgodehavender var trukket fra, 877 Mill. Kr. I 1924, da Kronen var lav, var den samlede Gæld efter Fradrag af Tilgodehavende 1 275 Millioner, og den var i 1933 1 347 Millioner. Men tager vi i Betragtning vor Valutas Stilling til flere andre Landes Valutaer, skylder vi praktisk taget i Dag ikke mere til Udlandet, end vi skyldte i 1912. Og i samme Tid er Værdierne i Danmark forøget i den Grad, at den skattepligtige Formue er steget fra 4,9 Milliarder til henved 9 Milliarder, er altsaa nu ret nær ved at være fordoblet. Dette er Nationens Forhold gjort op i Dag i Sammenligning med Tiden før Krigen.

Hvad Statens Forhold angaar, er vi kommet over 4 meget vanskelige Aar uden at laane mere, end vi har afbetalt. Vi har i disse Aar endda paa Driftsregnskabet under eet haft et Overskud. Da Regeringen traadte til i 1929, var Statsgælden 1 373 Mill. Kr. I det første Aar blev den nedbragt med 133 Millioner, og der blev ikke optaget nye Laan før i sidste Regnskabsaar, hvor der blev optaget 103 Mill. Kr. Statsgælden er nu 1 292 Mill. Kr. Men for at drage Sammenligning skal der naturligvis tillægges den Kassebeholdning, der var i 1929, og den Minus-Kassebeholdning, der findes nu, og det viser sig da, at Statsgælden gjort op paa den Maade er 14 Mill. Kr. større nu, end den var i 1929. Det er naturligvis en Forøgelse af Statsgælden, men det er ingen stor Forøgelse, og hvis vi sammenligner den med, hvad Statsgælden blev forøget med i de Aar, da Venstre havde Regeringen, 1920—